

Ghana in januari

Toen Sven mij aan de vooravond van ons vertrek naar Ghana belde met het verzoek of ik een reisverslag wilde schrijven., heb ik meteen ja gezegd. Nu ik boven het papier zit om datgene wat ik heb beleefd uit de pen te laten rollen is het een heel ander verhaal. Een derde wereld land als Ghana bezoeken is beleven. Hoe krijg ik wat ik beleef, ervaar, ruik, zie, voel, hoor samengevoegd tot mooie volzinnen?

Het zijn allemaal indrukken die elkaar versterken en die emotioneel op me inwerken.

Het is voor mij de derde keer dat ik Ghana bezoek. Alle keren heb ik ervaren dat het lijkt alsof er een deken om me heen wordt geslagen op het moment dat ik uit het vliegtuig stap en voet zet op Ghanese bodem. Een deken die ik 2 weken lang met me mee draag, ik kan 'm niet afleggen, ik kan niet even uit die warmte stappen. Die blijft de hele dag en nacht bij me. Net als de kleuren, de handel langs de weg, de toeterende taxi's, de vriendelijke mensen, de rode stof, de indringende geuren, de schooluniformen, de talloze markten en al het "gesjraffel" van mensen om wat te verdienen.

In de 2 weken Ghana hebben we best een druk programma gehad. De eerste dag meteen naar F.C. Mandela in Labadi. Enige teleurstelling bij de jongelui van Stivosina. Waar is de omheining??? Het bord van Stivosina ligt een beetje slordig in een hoek. Wat is dit??? Och, even goed kijken..... Een paar honderd kinderen die volop vreugde beleven aan het spel. Daar gaat het toch om???

Roland, Gonda, Rinaldo, Lieke evalueren, nemen zaken door met Shamo en Habiba, net zoals ze dat op alle andere plaatsen doen met Christie, Alex, broeder Jos, Bright, Gerrit en Tineke. Mijn reisgenoten en ik krijgen de indruk dat er serieus gesproken wordt over voortgang, verbeterpunten en continuïteit en dat de jaarlijkse bezoeken van groot belang zijn voor de projecten. Laat ik wel zeggen dat de projecten grote indruk op me maken!!!

Een van de sterke punten van Stivosina is dat men oog heeft voor de continuïteit. Dat wordt mij nog eens extra duidelijk in de gesprekken die we hebben met broeder Jos, directeur van Cas en Hopeland. Schrijnend is het dat er op jaarbasis 750 straatkinderen geboren worden in Accra!!! Als je dat alleen al bedenkt..... Sportleraar Bright, die door Stivosina wordt betaald om met de straatkinderen te werken, nodigt ter afronding van ons bezoek, uit voor een duel volleybal Nederland-Ghana. Nederland moet een nederlaag incasseren!!! Tot volle vreugde van de Cas-kinderen.

Liefdevol en warm is de ontvangst in Bekwai bij Gerrit en Tineke Koenders. Daar zou voor Stivosina een nieuw project kunnen ontstaan!! B.v. om bij het weeshuis speeltoestellen te laten plaatsen en wellicht het voetbalveld te egaliseren waar Gerrit voetbaltrainers traint. Een bezoek aan het onlangs afgebrande weeshuis doet ons allemaal smelten. 21 baby's tussen 3 maanden en 1 à 2 jaar oud die om aandacht vragen!!! Daar moet je toch wat mee!!!

Het bezoek aan school en weeshuis in Begero is verrassend! Overal vrolijke tekeningen op binnen en buiten muren. Ongekend enthousiasme bij de kinderen die de voetbalwedstrijd Ghana-Botswana in een overvol lokaal volgen, zeker op het moment dat Ghana 1-0 scoort.

Dagelijks 40 verse eieren van kippen die zo uit Barneveld zouden kunnen komen en een kokkin die duidelijk alles onder controle heeft. En dan nog.....Alex. Gedreven, vol plannen, een groot hart en van plan een nieuw weeshuis te bouwen. Naderhand toont hij het stuk grond vol cacaobomen dat hij hiervoor op het oog heeft.

Blijft nog over de Sportweek in het dorp met de voortreffelijke naam: Ahomahomasu (we hebben gestudeerd om die naam goed te kunnen uitspreken). Meer dan 1000 kinderen in sporttenu op maandagmorgen keurig opgesteld in rijen van 30 scholen. Een openingsceremonie gelijk aan de Olympische Spelen met een waardige presentatie van de Fair-Play vlag en Roland in de hoofdrol (hij moet het Olympisch Vuur ontsteken). We zien

- talloze voetbalwedstrijden
- netbal
- volleybal
- estafetteloop
- speerwerpen
- kogelslingeren
- volop vreugde, heel veel stof, heftige discussies, observerende chiefs, volop publiek, officials in Stivosina shirts, identificatie aan de hand van foto's van alle deelnemers, een stuk of dertig bokalen en rond de 60 medailles, certificaten,en Christie die alles in de hand heeft en nogmaals heel veel vreugde en dankbaarheid. GEWELDIG!!!!

Op plekken als Accra, Labadi, Agege, Lartebiokorshi, Begoro, Bekwai, Ahomahomasu is Stivosina in de loop der jaren een begrip geworden, zijn vriendschappen ontstaan waar je als ouder alleen maar trots op kunt zijn. Onze "kinderen" (de meesten zijn de leeftijd van 30 al gepasseerd) uit de Oostelijke Mijnstreek, die niet alleen maar bezig zijn met zichzelf en hun carrière, die hun ogen er niet voor sluiten dat het goede leven niet voor iedereen is weggelegd, dat is een FELICITATIE waard. Ik heb het een voorrecht gevonden om het werk van Stivosina in de praktijk te kunnen zien.

Reizend door Ghana blijven veel zaken fascineren, verbazen, verwonderen, ontroeren : de andere opvatting over tijd, alles of niets, middenklasse die ik niet zie, slechte stoffige rode wegen, de wet van Roland: iedereen komt aan de beurt met diarree, Starbier of Club, enthousiasme over voelen aan de blanke huiden en geeft die wel of niet af??? What's your name?, 't gepingel met cedis (ghanese munt), handel, handel, overal handel en nog eens handel, vriendelijkheid, gastvrijheid, je veilig voelen in Ghana en heeeeeeel veel Akwaaba (welkom), hygiëne (???), no-water, light off, open riolen, indringende, penetrante geuren, mensen, mensen en nog eens mensen die overal lopen, God weet ik waar naar toe, overal godsdienst en mijn God zoveel meer dat niet even in een verslag te pakken is. Dat is het reisgezelschap ook niet. Daar is ook niet zo even in een paar zinnen recht aangedaan.

De geweldige reisleiding van Roland, de ontbijtservice van Rinaldo, het camerawerk van Gonda, de scherpe observaties van Chris, de onderhandelingen over prijzen van Lieke, de ideeën van Harm om de allochtonenmarkt in Eygelshoven aan te pakken, het speurwerk naar gevluchte criminelen van Marloes, de schatbewaking van Jo, en de verschijning van de twee Nederlandse mama's : Ine en Marlies, en dat allemaal 14 dagen lang samengepakt in het busje van onze chauffeur Ceasar. Het is, was, een geweldig gezelschap, een unieke reis enik dank iedereen! En.....ik ben klaar voor een grondige evaluatie.....

Marlies Demarteau